

Rep. R.

VONNIS uitgesproken door de voorzitter van de **TWEEDE KAMER** in de buitengewone openbare terechtzitting van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, op **ZEVENENTWINTIG JULI TWEEDUIZEND ZESTIEN**.

GROSSE

Mr.

In

INZAKE:A.R. 15/5107/A

Uit

S.R.,

wonende in Nederland te [adres]

UR

met keuze van woonst bij mr. , hierna vermeld.

€

EISENDE PARTIJ:

d.d.

ter zitting in persoon verschenen en bijgestaan door mr. loco mr. , advocaat, met kantoor te [adres].

GROSSE

Mr.

TEGEN:**B-S.NL,**

vennootschap naar buitenlands recht, met maatschappelijke zetel in Nederland te [adres], ingeschreven in het register van de kamer van koophandel onder het nummer [nummer], met btw nummer NL [nummer].

In

Uit

UR

VERWERENDE PARTIJ:

ter zitting vertegenwoordigd door mr. loco mr. , advocaat, met kantoor te [adres].

€

d.d.

VERLEENT DE RECHTBANK HET VOLGENDE VONNIS:

1. Procedureverloop

Het geding werd ingeleid met dagvaarding betekend op 11 september 2015.

Met beschikking gewezen op 19 oktober 2015 krachtens artikel 747 §2 van het gerechtelijk wetboek werden de conclusietermijnen bepaald en werd rechtsdag verleend op de openbare terechtzitting van 21 juni 2016.

Overeenkomstig artikel 748bis van het gerechtelijk wetboek hield de arbeidsrechtbank bij de beoordeling van het geschil rekening met:

- de ‘synthesebesluiten’ en de geïnventariseerde stukken neergelegd op 4 mei 2016 door de heer R. S.C.,
- de ‘synthesebesluiten’ en de geïnventariseerde stukken neergelegd op 25 mei 2016 door de BV B-S.NL.

De partijen werden gehoord op de openbare terechtzitting van 21 juni 2016. Zij verklaren geen bezwaar te hebben tegen de laattijdig neergelegde besluiten. Het debat werd voorafgegaan door

een poging tot minnelijke schikking overeenkomstig artikel 734 van het gerechtelijk wetboek, evenwel zonder resultaat.

De wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werd nageleefd en meer in het bijzonder de artikelen 2, 30, 34, 36 en 37.

2. Feiten

De heer S.C. trad met ingang vanaf 1 december 1999 voor onbepaalde duur in dienst als bediende van de bvba MVB, gevestigd aan de [adres] Antwerpen. In juli 2012 werd de bvba MVB bij wijze van fusie overgenomen door de bvba E-M.

Op 25 juni 2014 werd de bvba E-M failliet verklaard.

In juli 2014 werd deze vennootschap overgenomen door de bv B-S.NL, huidige verweerster en verder 'de BV', die in toepassing van CAO 32bis alle personeelsleden overnam.

De heer S.C. is steeds tewerkgesteld geweest in Antwerpen aan [adres].

Na een periode van arbeidsongeschiktheid van 26 februari 2015 tot en met 15 maart 2015 hervatte de heer S.C. het werk op 16 maart 2015 niet in Antwerpen maar in de hoofdafdeling van de BV te Goes in Nederland. De partijen zijn het niet eens over de reden hiervoor.

Met e-mailbericht van 14 april 2015 (01:14 uur) liet de heer S.C. aan de BV weten dat hij zich vanaf die dag terug zou aanbieden op zijn gebruikelijke werkplaats te Antwerpen. Bij aankomst werd hem door de BV gemeld dat hij zijn prestaties in de afdeling te Goes diende te leveren en niet in Antwerpen. Een gesprek later die dag bracht geen oplossing. De BV schorste hierop met onmiddellijke ingang en zonder behoud van loon de arbeidsovereenkomst van de heer S.C..

De heer S.C. gaf in zijn e-mail van 15 april 2015 (00:49:44 uur) aan dat hij zich op 15 april 2015 opnieuw zou aanbieden op zijn werkplek te Antwerpen. (stuk 17 bundel S.C.)
Of dit daadwerkelijk ook geschiedde is de arbeidsrechtbank niet duidelijk.

Hierop werden verschillende ingebrekestellingen verzonden aan de BV zowel door de heer S.C. zelf als door zijn vakorganisatie (stukken 2 t/m 3 bundel S.C.). Hierin wordt de BV verweten op ernstige wijze tekort te zijn geschoten aan haar verplichtingen als werkgever (artikel 20 van de arbeidsovereenkomstenwet) door de heer S.C. niet te werk te stellen op de wijze, tijd en plaats zoals was overeengekomen voor de overname. Tevens wordt de BV verzocht over te gaan tot betaling van het loonsaldo voor april 2015.

Op verzoek van de BV vond op 19 mei 2015 een nieuw gesprek plaats tussen partijen, evenwel zonder resultaat. (stuk 4 bundel S.C.)

Opnieuw stellen de heer S.C. en zijn vakorganisatie de BV in gebreke met brief van 9 juni 2015 (stukken 5 en 6 bundel S.C.). De BV wordt andermaal gewezen op haar tekort-komingen als werkgever en tevens wordt aanspraak gemaakt op een schadevergoeding voor het gederfde loon sinds april 2015.

Gedurende 3 maanden is er blijkens de stukken geen verdere communicatie tussen partijen en op 11 september 2015 liet de heer S.C. de dagvaarding betekenen aan de BV.

Op 23 oktober 2015 en 8 november 2015 wordt de BV door de heer S.C. en zijn raadsman nogmaals gewezen op haar in gebreke blijven en wordt zij verzocht hieraan te verhelpen, evenwel zonder resultaat. Op 5 november 2015 bood de heer S.C. zich nogmaals aan op zijn werkplek te Antwerpen.

3. De vorderingen

De heer S.C. verzoekt de arbeidsrechtbank:

- zijn vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- de arbeidsovereenkomst te ontbinden lastens de BV en dienvolgens deze laatste te veroordelen tot een schadevergoeding voorlopig begroot op € 1,00 provisioneel, te vermeerderen met de wettelijke intresten vanaf datum opeisbaarheid tot 11 september 2015 en vanaf dan met de gerechtelijke intresten;
- de BV te veroordelen tot een schadevergoeding gelijk aan het door hem gederfde loon, de verschuldigde eindejaarspremie, ... voorlopig begroot op € 1,00 provisioneel en te vermeerderen met de wettelijke intresten vanaf datum opeisbaarheid tot 11 september 2015 en vanaf dan met de gerechtelijke intresten;
- de BV te veroordelen tot betaling van € 3.161,63 bruto ten titel van het dubbel vakantiegeld 2015 te vermeerderen met de wettelijke intresten vanaf datum opeisbaarheid tot 11 september 2015 en vanaf dan met de gerechtelijke intresten;
- de BV te veroordelen tot betaling van alle bedragen die zij verschuldigd is naar aanleiding van de gevorderde beëindiging van de arbeidsovereenkomst (feestdagenloon, vakantiegeld einde dienst,...) voorlopig begroot op € 1,00 provisioneel, te vermeerderen met de wettelijke intresten vanaf datum opeisbaarheid tot 11 september 2015 en vanaf dan met de gerechtelijke intresten;
- de debatten te heropenen teneinde partijen de mogelijkheid te geven hun argumenten aan te dragen aangaande de definitieve begroting van de schadevergoedingen zoals deze provisioneel werden begroot door de heer S.C. en de vergoedingen die de BV verschuldigd zal zijn n.a.v. de beëindiging van de arbeidsovereenkomst;
- tevens de BV te veroordelen tot afgifte van de nodige sociale en fiscale bescheiden zijnde:
 1. de loonafrekening op het ogenblik van de betaling;
 2. een afschrift van de individuele rekening binnen de 2 maanden na betaling;
 3. de fiscale loonfiche 281.10 vóór 1 maart van het jaar volgend op het jaar van betaling;
 4. een formulier C4en dit telkens onder verbeurte van een dwangsom van € 25,00 per dag en per ontbrekend document, nadat de wettelijk voorzien termijn met één maand zal overschreden zijn;
- de BV te veroordelen tot de kosten van het geding, aan de zijde van de heer S.C. begroot op € 287,93 dagvaardingskosten en € 1.320,00 rechtsplegingsvergoeding;
- het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande verzet of hoger beroep, zonder de mogelijkheid tot borgstelling of kantonnement.

De BV verzoekt de arbeidsrechtbank:

In hoofdorde

De vordering van de heer S.C. ontoelaatbaar en onontvankelijk te verklaren en derhalve de arbeidsrechtbank te horen zeggen voor recht dat de Belgische arbeidsgerechten onbevoegd zijn om te oordelen over onderhavig geschil, alsook deze zaak te verwijzen naar de bevoegde Nederlandse rechter.

Verder te horen zeggen voor recht dat het Nederlands recht dient toegepast te worden op onderhavig geschil.

In ondergeschikte orde

Minstens de vordering van de heer R. S.C. ongegrond te verklaren, hem ervan af te wijzen met veroordelen tot de kosten, begroot op € 715,00 rechtsplegingsvergoeding.

In deze ondergeschikte hypothese verzoekt de BV de arbeidsrechtbank tevens te horen zeggen voor recht dat de arbeidsplaats van de heer R. S.C. gewijzigd werd naar de zetel van de BV in Goes, en de heer R. S.C. derhalve zijn arbeidsprestaties vanaf de betekening van het tussengekomen vonnis onmiddellijk terug dient te leveren vanuit de zetel van de BV te Goes.

In nog meer ondergeschikte orde

Indien de arbeidsrechtbank van oordeel zou zijn dat er toch een gerechtelijke ontbinding dient uitgesproken te worden lastens de BV verzoekt zij de ontbinding uitwerking te laten hebben vanaf 14 april 2015, minstens deze ontbinding uitwerking te laten hebben vanaf het moment van dagvaarding, met name op 11 september 2015 en ook in deze hypothese geen schadevergoedingen toe te kennen aan de heer S.C..

4. Bespreking

4.1. Exceptie van onbevoegdheid

De BV werpt de exceptie van onbevoegdheid op. Volgens haar zijn de Belgische rechtbanken niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavig geschil. Overeenkomstig artikel 19 van de Verordening 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken zijn de Nederlandse rechtbanken bevoegd, aldus de BV.

Het voornoemde artikel 19 werd met ingang van 10 januari 2015 opgeheven en vervangen door het artikel 21 van de Verordening (EU) 1215/2012 van 12 december 2012 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken.

Artikel 21, 1 van deze Verordening bepaalt:

“De werkgever met woonplaats op het grondgebied van een lidstaat kan voor de volgende gerechten worden opgeroepen:

a) voor de gerechten van de lidstaat waar hij zijn woonplaats heeft, of

b) in een andere lidstaat:

- i. voor het gerecht van de plaats waar of van waaruit de werknemer gewoonlijk werkt of voor het gerecht van de laatste plaats waar of van waaruit hij gewoonlijk heeft gewerkt, of*

- ii. *wanneer de werknemer niet in eenzelfde land gewoonlijk werkt of heeft gewerkt, voor het gerecht van de plaats waar zich de vestiging bevindt of bevond die de werknemer in dienst heeft genomen."*

De BV stelt dat de overplaatsing van de heer S.C. op diens eigen verzoek gebeurde daar hij geen leidinggevende functie in Antwerpen wenste uit te oefenen. Zij meent dit te kunnen bewijzen aan de hand van de verklaring van de heer E.W., die bij haar in dienst was als job coach (stuk 3 bundel BV). Goes betrof aldus de gewoonlijke plaats van tewerkstelling van de heer S.C. waardoor het Nederlands recht van toepassing is, aldus de BV. In ondergeschikte orde meent zij tot hetzelfde besluit te moeten komen nu minstens dient geoordeeld dat de heer S.C. niet 'gewoonlijk' in eenzelfde land tewerkgesteld is en hij ingevolge de overname in juli 2014 in dienst werd genomen door de BV met vestiging in Nederland.

De heer S.C. stelt van zijn kant in besluiten dat zijn aanwezigheid in Goes van 16 maart 2015 tot 14 april 2015 enkel kaderde in een reeds langer gepland bezoek teneinde de werk-procedures, de software en de collega's snel en beter te leren kennen.

Uit de voorliggende stukken en feiten blijkt naar het oordeel van de arbeidsrechtbank dat de heer S.C. gewoonlijk vanuit Antwerpen werkt en dat zijn tewerkstelling in Goes slechts een tijdelijke situatie betreft die erop gericht is om hem, vooraleer terug naar Antwerpen te gaan, rustig terug op ritme te laten komen na een langere periode van arbeidsongeschiktheid:

- de heer S.C. heeft gedurende meer dan 15 jaren onafgebroken in Antwerpen gewerkt;
- e-mail van de BV van 14 april 2015: "*...na een periode van ziekte van 26 februari tot 15 maart 2015 is om herstel te bevorderen met u besproken dat u voorlopig op werklocatie Goes zal werken.*" (stuk 1 van de BV) (eigen onderlijning);
- op pagina 10 bovenaan van haar besluiten stelt de BV dat de heer S.C. volledig terug in orde dient te zijn vooraleer hij terug enige taak kon opnemen in Antwerpen;
- e-mail van de heer S.C. van 14 april 2015: "*Jullie vroegen me niet dadelijk in Antwerpen te starten... Beter leek het om rustig weer op ritme te komen in jullie hoofdafdeling te Goes Nederland... Ondertussen werk ik 4 weken in Goes en ben ik er klaar voor om terug naar mijn eigen werkplek te gaan*". (stuk 14 bundel S.C.)

Dat de heer S.C. een leidinggevende functie in Antwerpen zou geweigerd hebben lijkt aannemelijk gelet op de verklaring van de heer E.W. (die voldoet aan de door artikel 961/2 van het gerechtelijk wetboek gestelde voorwaarden) en gelet op de brief van de heer S.C. van 16 april 2015 (zijn stuk 2) waarin hij stelt: "*Dat ik "niet langer als leidinggevende wens te werken, wil ik hier toch nuanceren. Ten eerste heb ik nooit een leidinggevende functie bekleed en verwijst ik hiervoor naar de functieomschrijving zoals u ze in uw voorgestelde arbeidsovereenkomst correct hebt weergegeven. Ten tweede werd ik op 1 december 1999 in hoedanigheid van bediende aangeworven en wens ik dat ook zo te houden.*" Deze 'weigering' doet echter niets af aan de vaststelling dat zijn tewerkstelling in GOES een louter tijdelijke aangelegenheid betrof.

De heer S.C. kan niet gevolgd worden in zijn stelling dat zijn aanwezigheid in Goes enkel kaderde in het reeds langer geplande bezoek van de afdeling aldaar. Uit de door hem voorgebrachte e-mail van 7 oktober 2014 (zijn stuk 12) blijkt immers dat hij voor dit bezoek enkel een maandag wilde uittrekken. Zijn permanente aanwezigheid in Goes en zijn permanente afwezigheid in Antwerpen gedurende bijna een maand valt met een dergelijk bezoek aldus niet te rijmen. Ook de prestaties die hij aldaar naar eigen zeggen diende te verrichten (te woord staan van Franstalige klanten, controleren Belgische websites, uurroosters maken voor collega's in Antwerpen, helpdesk, e-mails,...) spreken zijn stelling tegen.

Het land waar de arbeid gewoonlijk wordt verricht wordt niet geacht te zijn gewijzigd wanneer de werknemer tijdelijk zijn arbeid in een ander land verricht.

Gelet op dit alles acht de arbeidsrechtbank zich territoriaal bevoegd om kennis te nemen van het voorliggende geschil.

4.2. Toepasselijk recht

In casu dient het toepasselijke recht te worden bepaald overeenkomstig het Europees Verdrag gesloten over het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst ('E.V.O.') van 19 juni 1980.

Indien partijen geen rechtskeuze hebben gedaan in de betreffende arbeidsovereenkomst wordt deze beheerst door het recht van het land waar de werknemer ter uitvoering van de overeenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht of het recht van het land waar zich de vestiging bevindt die de werknemer in dienst heeft genomen, wanneer deze niet in eenzelfde land gewoonlijk zijn arbeid verricht. (artikel 6, 2° lid E.V.O.)

Er ligt geen bewijs voor dat de partijen een rechtskeuze zouden hebben gedaan bij het sluiten van de arbeidsovereenkomst. Gelet echter op hetgeen werd uiteengezet onder punt "4.1." van dit vonnis, met name dat de heer S.C. geacht dient te worden zijn arbeid gewoonlijk in Antwerpen te verrichten, dient besloten dat het Belgisch recht van toepassing is op onderhavig geschil.

Het feit dat het toepasselijk recht dient bepaald te worden op het moment dat het geschil ontstaat betekent uiteraard niet dat men de toestand enkel en alleen mag beoordelen op basis van de alsdan voorliggende situatie wanneer blijkt dat het om een louter tijdelijke toestand gaat.

4.3. Toelaatbaarheid

De rechtbank stelt geen middelen van niet-toelaatbaarheid vast die ambtshalve dienen te worden opgeworpen.

De vordering van de heer S.C. dient bijgevolg toelaatbaar te worden verklaard.

4.4. Grond van de zaak

4.4.1. Verhouding tussen partijen

Zoals hoger reeds uitvoerig toegelicht betrof de tewerkstelling van de heer S.C. in Goes een tijdelijke maatregel die in onderling overleg werd genomen en die er enkel op gericht was hem toe te laten zijn vroegere werkritme terug te vinden vooraleer zijn tewerkstelling in Antwerpen te hervatten. Er ligt immers geen bewijs voor dat de heer S.C. ooit zou geprotesteerd hebben tegen deze tijdelijke overplaatsing.

Een concrete einddatum werd tussen partijen schijnbaar niet overeengekomen. Uit de eerder geciteerde mails kan onrechtstreeks worden afgeleid dat deze datum zou bepaald worden in functie van het welzijn van de heer S.C. en vanzelfsprekend opnieuw in onderling overleg tussen de partijen.

Dit betekent dat de heer S.C. aldus niet eenzijdig en van de ene dag op de andere kon beslissen om vanaf 14 april 2015 terug te keren naar zijn werkplek te Antwerpen, maar ook dat de BV, van zodra zij kennis had van het verzoek van de heer S.C. om terug te keren en vaststelde dat de heer S.C. terug in staat was om zijn activiteiten in Antwerpen te hervatten, binnen een redelijke termijn het nodige diende te ondernemen om dit mogelijk te maken.

4.4.2. Schorsing van de overeenkomst

De heer S.C. stelde de BV met e-mail van 14 april 2015 (01:14:05) in kennis van zijn beslissing om die dag het werk te hervatten te Antwerpen aan de [adres]. Op 14 april 2015 bood hij zich aan om te werken in Antwerpen en niet in Goes.

Ondanks het uitdrukkelijk verzoek van de BV om met het oog op zijn eigen welzijn voorlopig vanuit Goes te blijven werken (stuk 1 bundel BV) bood de heer S.C. zich niet meer aan in Goes. Hij zou zich op 15 april 2015 opnieuw hebben aangeboden te Antwerpen doch het is de arbeidsrechtbank niet duidelijk of dit daadwerkelijk het geval was.

Hiermee staat vast dat de heer S.C. weigerde uitvoering te geven aan de tijdelijke en in onderling akkoord gewijzigde arbeidsovereenkomst en dat hij hiermee zijn contractuele verplichting om zijn werk te verrichten op tijd, plaats en wijze zoals was overeengekomen schond (artikel 17, 1° arbeidsovereenkomstenwet).

In de wederkerige contracten geldt de exceptio non adimpleti contractus van rechtswege; zij laat aan ieder van de partijen toe de uitvoering van haar verbintenis op te schorten en de nakoming van haar eigen verplichtingen uit te stellen tot zolang de tegenpartij in gebreke blijft de hare te volbrengen (Cass., 24 april 1947, Pas., 1947, I, 174; Arr. Cass., 1947, 133).

De BV ging vanaf 14 april 2015 aldus terecht over tot de schorsing van de arbeidsovereenkomst zonder behoud van loon.

4.4.3. Vordering tot ontbinding en schadevergoeding

De heer S.C. is van oordeel dat de BV van haar kant te kort is gekomen aan haar verplichting om hem te doen arbeiden op de wijze, tijd en plaats zoals is overeengekomen (artikel 20, 1° arbeidsovereenkomstenwet) door hem geen arbeid te verschaffen op zijn werkplek te Antwerpen.

De partij die meent dat een jegens haar opgenomen verbintenis niet is uitgevoerd kan de ontbinding van de overeenkomst vorderen, met schadevergoeding (artikel 1184, tweede lid).

De arbeidsrechtbank dient vast te stellen dat de BV die, zoals gesteld, in eerste instantie terecht overging tot schorsing van de arbeidsovereenkomst zonder loon, in de periode tot aan de dagvaarding (op uitzondering van het gesprek van 19 mei 2015 na) niets heeft ondernomen om aan de situatie te verhelpen ondanks haar gehoudenheid hiertoe (zie supra onder punt 4.4.1.).

In zijn e-mail van 14 april 2015 (stuk 14 van zijn bundel) geeft de heer S.C. nochtans expliciet aan dat hij er klaar voor was om terug te keren naar zijn eigen werkplek en uit geen enkel stuk blijkt dat dit niet het geval was.

Het stilzitten van de BV verwondert op zich niet nu zij reeds in haar brief van 14 april 2015 liet uitschijnen dat zij niet meer de intentie had om de heer S.C. te laten terugkeren naar Antwerpen: *“Ik heb u duidelijk gemaakt dat uw werklocatie voorlopig Goes blijft ten behoeve van uw eigen welzijn. Daarnaast is het tekort in de bezetting van Antwerpen wat hierdoor ontstaan was inmiddels zodanig ingevuld dat uw inzet daar niet langer nodig is.”* (stuk 1 bundel BV).

Met dit alles komt vast te staan dat de BV de door haar aangegane verbintenis om de heer S.C. terug in Antwerpen tewerk te stellen wanneer hij hier klaar voor was niet binnen een redelijke termijn tot uitvoer heeft gebracht.

Hiermee komt de BV dan ook tekort aan één van haar meest essentiële verplichtingen, nl. de heer S.C. doen arbeiden op de plaats zoals is overeengekomen.

Een dergelijke tekortkoming verantwoordt de ontbinding van de arbeidsovereenkomst ten laste van de BV vanaf de datum van de inleidende vordering, met name 11 september 2015.

Ingevolge deze ontbinding is de heer S.C. gerechtigd op de vergoeding van de schade die hij hierdoor heeft geleden en dewelke door hem voorlopig wordt begroot op € 1,00 provisioneel.

Teneinde de partijen toe te laten standpunt in te nemen omtrent de concrete begroting van deze schadevergoeding vordert de heer S.C. de heropening der debatten.

Overeenkomstig artikel 772 van het gerechtelijk wetboek kan een partij enkel de heropening der debatten vragen wanneer deze gedurende het beraad een nieuw stuk of feit van overwegend belang ontdekt en zolang het vonnis niet uitgesproken is. Aan deze voorwaarden is niet voldaan.

De rechtbank stelt enkel vast dat de zaak voor wat betreft de aard en de hoegrootheid van de schade en daaruit eventueel voortvloeiende schadevergoeding niet in staat is.

De vordering tot schadevergoeding van de heer S.R. dient in afwachting van de verdere instaatstelling naar de rol te worden verwezen.

4.4.4. Schadevergoeding wegens contractuele wanprestatie

De heer S.C. meent dat de BV gehouden is tot het vergoeden van de schade die hij heeft geleden ingevolge de tekortkoming van de BV om hem prestaties te laten verrichten op zijn werkplek te Antwerpen vanaf 14 april 2015. Deze schade bestaat volgens hem uit het loon (inclusief eindejaarspremie) vanaf 14 april 2015 tot de dag waarop de arbeidsovereenkomst werd ontbonden.

Hij begroot deze schade voorlopig op € 1,00 provisioneel in afwachting van de beslissing van de arbeidsrechtbank omtrent de vordering tot ontbinding en verzoekt deze laatste in voorkomend geval de debatten te heropenen teneinde de partijen toe te laten hun standpunt uiteen te zetten omtrent de hoegrootheid van deze schadevergoeding.

De BV werpt op dat de heer S.C. van zijn kant evenwel gehouden is zijn schade te beperken. De schadebeperkingsplicht inzake contracten wordt beheerst door artikel 1134, derde lid B. W. dat bepaalt dat overeenkomsten te goeder trouw ten uitvoer moeten gebracht worden. Deze regel legt aan de schuldeiser niet de verplichting op om zijn schade in de mate van het mogelijke te beperken, maar gebiedt hem niettemin in een geest van loyaliteit de redelijke maatregelen te treffen die zijn schade kunnen matigen of binnen zekere grenzen houden (Hof van Beroep Brussel, 20/12/2011, 2006AR4, RGAR 2012, afl. 6, nr. 14877; TBH 2012 (samenvatting VANDEN BERGHE, O.), afl. 3, 314 en <http://www.rdc-tbh.be/> (4 juli 2012)).

Op 16 april en 12 mei 2015 stelde de heer S.C. de BV in gebreke (stukken 2 en 3 van zijn bundel). Op 19 mei 2015 vond er op verzoek van de BV nog een gesprek plaats tussen partijen, evenwel zonder resultaat. Op 9 juni 2015 verzond de heer S.C. zijn laatste ingebrekestelling (stuk 5 van zijn bundel).

Niettegenstaande het feit dat zijn arbeidsovereenkomst zonder behoud van loon geschorst bleef, bracht de heer S.C. zijn dagvaarding in ontbinding lastens de BV maar uit op 11 september 2015, zijnde 3 maanden na zijn laatste ingebrekestelling.

In de periode van 10 juni 2015 tot 11 september 2015 ondernam de heer S.C. bijgevolg niets. Nochtans had hij zijn situatie bij hoogdringendheid en voorlopig kunnen laten regelen door een procedure in kort geding of had hij zijn dagvaarding ten gronde vroeger kunnen uitbrengen. In alle redelijkheid dient dan ook besloten dat de heer S.C. niet de nodige maatregelen heeft getroffen die zijn schade konden matigen.

Teneinde de partijen toe te laten nader te besluiten omtrent de invloed van deze vaststelling op de verschuldigdheid van een schadevergoeding of op de grootte ervan en teneinde hen aldus toe te laten de zaak verder in staat te stellen acht de arbeidsrechtbank het gepast dit onderdeel van de vordering naar de rol te verzenden.

4.4.5. Vakantiegeld 2014-2015

De heer S.C. maakt aanspraak op het dubbel vakantiegeld voor het vakantiedienstjaar 2014 – vakantiejaar 2015 voor een bedrag van € 3.161,63 bruto. Louter cijfermatig wordt dit bedrag niet betwist door de BV.

Uit het stuk 6 van het bundel van de BV blijkt dat er in september 2014 op naam van de BVBA E-M een extra loonafrekening werd opgemaakt houdende vervroegd enkel en dubbel vakantiegeld over de periode van 1 januari 2014 tot en met 26 juni 2014.

Of de heer S.C. dit daadwerkelijk heeft ontvangen blijkt uit geen enkel stuk. Van de heer S.C. kan uiteraard niet verwacht worden dat hij het bewijs levert van een negatief feit.

De op de loonfiche vermelde bedragen komen bovendien niet overeen met het door de heer S.C. gevorderde bedrag. Over de eventuele gehoudenheid van de BV ingevolge de bepalingen van CAO 32bis wordt niet besloten door partijen.

De BV betwist echter haar gehoudenheid tot betaling van een bedrag van € 1.476,89 bruto als vakantiegeld voor de periode van 1 juli 2014 tot en met 31 december 2014 niet derwijze dat aan de heer S.C. alvast een provisioneel bedrag van € 1.476,89 bruto kan worden toegekend.

Voor het overige dient dit onderdeel van de vordering in afwachting van de verdere instaatstelling ervan naar de rol te worden verzonden.

De rechtbank wenst hierbij te benadrukken dat hoe langer hoe meer wordt aangenomen dat de bewijslast in civiele zaken niet enkel mag afhangen van de toevallige processuele positie als eiser of als verweerder, wat de kwade trouw kan bevorderen. De regel van artikel 1315 B. W. en artikel 870 van het gerechtelijk wetboek niet meer zo absoluut. Hij is geconditioneerd door de fair play die de procespartijen elkaar verschuldigd zijn en de plicht die ze hebben om aan de bewijsvoering mee te werken. Aangenomen wordt dat de rechter de bewijslast ook kan bepalen aan de hand van de geschiktheid van de procespartij om zich bewijsmateriaal te verschaffen. Uit de eisen van redelijkheid en billijkheid kan een andere verdeling van de bewijslast voortvloeien. De rechter moet voor de verdeling van de bewijslast onder meer betekenis toekennen aan de vraag voor welke partij onder de gegeven omstandigheden het leveren van bewijs het minst bezwaarlijk is. (J. LAENENS, D. SCHEERS, K. BROECKX en P. THIRIAR, Handboek gerechtelijk recht, Antwerpen-Groningen, Intersentia, 2012, p. 540-541, nr. 1327.)

De BV lijkt in casu de meest aangewezen partij om de arbeidsrechtbank nader in te lichten omtrent de al dan niet betaling van het dubbel vakantiegeld voor de periode van 1 januari 2014 tot 26 juni 2014.

4.4.6. Bedragen verschuldigd naar aanleiding van de gevorderde beëindiging van de arbeidsovereenkomst

Gelet op het feit dat de vordering tot betaling van een schadevergoeding ingevolge de ontbinding van de arbeidsovereenkomst door de arbeidsrechtbank niet in staat werd geacht wegens gebrek aan concrete toelichting omtrent de aard en de hooggroetheid van de schade en het bijgevolg niet duidelijk is of de onder deze hoofding gevorderde schadevergoeding geen dubbel gebruik uitmaakt, dient ook dit onderdeel van de vordering naar de rol te worden verzonden met het oog op verdere instaatstelling.

4.5. Sociale en fiscale documenten

De arbeidsrechtbank houdt de beslissing hieromtrent aan in afwachting van de verdere instaatstelling van de zaak.

4.6. Intresten

Op het toegekende bedrag is intrest verschuldigd zoals gespecificeerd in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

4.7. Uitvoerbaarheid

De heer S.C. vordert de uitvoerbaarheid van het tussen te komen vonnis.

De voorlopige tenuitvoerlegging is een uitzonderlijke maatregel die afwijkt van de algemene regel die bepaalt dat het hoger beroep tegen een eindvonnis de tenuitvoerlegging ervan schorst. Deze maatregel mag slechts in uitzonderlijke omstandigheden worden opgelegd (Antwerpen 11.02.1987, R.W., 1986-1987, kol. 2640; Brussel 10.09.1991, J.T. 1991, 679).

Bij gebrek aan enige motivering en bewijs van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden dient het verzoek van de heer S.C. tot uitvoerbaarheid te worden afgewezen.

5. Uitspraak

De arbeidsrechtbank heeft over de zaak beraadslaagd en spreekt recht op tegenspraak.

Zij verklaart zich bevoegd om kennis te nemen van het voorliggende geschil en zegt voor recht dat het geschil dient te worden beoordeeld volgens Belgisch recht.

Zij verklaart de vordering van de heer S.C. toelaatbaar en reeds gegrond in de hiernavolgende mate:

Zij ontbindt de tussen partijen bestaande arbeidsovereenkomst ten laste van B-S.NL, vennootschap naar buitenlands recht, met ingang van 11 september 2015.

Zij veroordeelt B-S.NL, vennootschap naar buitenlands recht, tot betaling aan de heer S.C. van duizend vierhonderd zesenzeventig euro negenentachtig cent (€ 1.476,89) bruto provisioneel als dubbel vakantiegeld voor het vakantiedienstjaar 2014 - vakantiejaar 2015, te verminderen met de wettelijk verplichte sociale en fiscale inhoudingen in zoverre verschuldigd en overgemaakt aan de bevoegde instanties en te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf de datum van opeisbaarheid tot 11 september 2015 en vanaf dan met de gerechtelijke intrest tot de dag van de algehele betaling.

Zij verwijst alle overige onderdelen van de vordering van de heer S.C. naar de bijzondere rol voor verdere instaatstelling.

Zij verwerpt alle andere en strijdige middelen als niet ter zake dienend.

Zij houdt de beslissing omtrent de kosten van het geding aan.

Zij zegt dat er geen reden is het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad.

Mevrouw , rechter in sociale zaken – werknemer-bediende, is in de onmogelijkheid om het vonnis te ondertekenen (cfr. art. 785 Ger. W.).

De griffier,

De voorzitter van de kamer,

De rechter in sociale zaken,
werkgever,

De rechter in sociale zaken,
werknemer-bediende,

(art. 785 Ger. W.)